

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Sjette Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 228. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030263554448.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Den Løve strax derpaa udjagter uden møde,
Ofvr Bierg oc dyben Dal, sin Læge klog at føde:
Men der det vilde Huus, den Kost som Løven hente,
Blef Sclaven til forted, den ham ej længer tiende,
Hand siger gode Nat, gik hvort ham Soolen leided',
Oc hand, ved en Soldat til Rom blef ud-forspeided
Oc til sin Herre førdt: Ej naade var paa ferre,
Ham skulde vilde Diur spectacels viis fortære.
Bloodtørstig *Læstrygon*, det Spil Gud ej behager,
Du saa med Øjen-lyst dit Folk af dage tager.
Det træl du self fordrefst af bloodig Haand udgifver
Til et forferligt Diur, at det ham Stycke-rifver.
Den Løve stoor af Mact, den Tiiger klog i Striide,
Den *Africs Leopard* oc Norske Biørn U-bliide,
I Grumhed gaar du for, oc straffer vden Maade,
Du skulde Sindet gridsk, oc Sindet dig ej raade,
Da blant de Beester grumm' ham sønder slet at sliide,
En Løve slippis ud, opfangen nylig tiide:
Der den blef fangen var, den krumde sig som Bue,
Hvert Øje brendte frem som Ildklar-liuse Lue,
Frimodig træder fort, opmuntrer Mood det stoore,
Slaer med sin loden Stært, nu op, nu ned mod joore.
Nød-tvungen der imod, half-død oc mact-løs skriider
Det død-fordømte træl, ned-knæler samme Tiider
For Gud væmodelig, bad ej om tiimlig Liifve,
Men at hans arme Siæl hos Gud maatt' ævig blifve.
Der Beestet nu fremtreen at fremme bloodig ville,
Blef for foods i sin gang betænkelig standen stille,
Besaae den bleege Sclav, befant med stor bevæge,
At hand var samme Mand som var tilforn' hans Læge:
Strax ændred' hand sit blod, sit Sind til milhed vender,
Hand saae ham venlig an, oc slicker paa hans Hænder.
Ved dette Venskab stoort, det Liif som nær var Ende,
Fra døde vactes op, en Ven den anden kænde,
Androdus Ansict-bleeg, siin' Hænder liige maade,